

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

Vântul niciodată n-a încetat să bată

Vârstnicul Aroldo B. Cavalcante
din Cei Șaptezeci

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly continued to experience hardship from time to time

Noi îi putem ajuta pe alții să progreseze în călătoria lor spre a primi binecuvântările lui Dumnezeu.

În 2015, în statul Pernambuco, Brazilia, 62 de membri ai J. Reuben Clark Law Society (Societatea de Drept J. Reuben Clark) au cooperat cu procuratura de stat în investigarea problemelor juridice ale rezidenților din patru azile. Timp de cinci ore, într-o sâmbătă, acești avocați au intervievat peste 200 de rezidenți, unul câte unul, care fuseseră, fiecare, uitat și ignorat de societate.

În timpul interviurilor lor, au descoperit mai multe infracțiuni comise împotriva rezidenților în vârstă, cum ar fi abandonul, maltratarea și folosirea neautorizată a fondurilor unor persoane. Un obiectiv cheie al acestei societăți de drept este îngrijirea celor săraci și aflați la nevoie. Doar două luni mai târziu, procurorul a depus cu succes plângeri împotriva părților responsabile.

Ajutorul lor este un exemplu perfect al învățăturii regelui Beniamin: „Atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru”.

O rezidentă pe care am intervievat-o personal în timpul proiectului pro bono era o femeie bună la suflet în vârstă de 93 de ani pe nume Lúcia. Recunoscătoare pentru slujirea noastră, ea a exclamat în glumă: „Căsătoriți-vă cu mine!”

Surprins, i-am răspuns: „Uitați-vă la acea frumoasă tânără! Ea este soția mea și procuror al statului”.

Ea a răspuns rapid: „Și ce? Este tânără, drăguță și se poate căsători cu ușurință din nou. Pentru mine sunteți tot ce am!”

Acei minunați rezidenți nu și-au rezolvat toate problemele în acea zi. Fără îndoială, ei au continuat să aibă parte de greutăți din când în când,

like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example

la fel ca iaređiđii în bărcile lor, în călătoria dificilă spre pământul făgăduit, „îngropați în adâncimile mării, din cauza valurilor ca munții care s-au spart peste ei”.

Dar, în acea sâmbătă, rezidenții azilului au știut că, indiferent de anonimatul lor pământesc, erau cunoscuți personal de un Tată Ceresc iubitor, Unul care răspunde chiar și la cele mai simple rugăciuni.

Învățătorul învățătorilor a făcut ca „un vânt furios” să-i împingă pe iaređiđi către binecuvântările promise. În mod similar, putem hotărî să slujim pentru a fi o adiere umilă de vânt în mâinile Domnului. La fel cum „vântul niciodată n-a încetat să bată”, împingându-i pe iaređiđi spre pământul făgăduit, noi îi putem ajuta pe alții să progreseze în călătoria lor pentru a primi binecuvântările lui Dumnezeu.

Cu câțiva ani în urmă, când Chris, draga mea soție, și cu mine am fost intervievați pentru chemarea mea în calitate de episcop, președintele nostru de țarăș m-a rugat să mă gândesc, rugându-mă, la persoane pe care să le recomand în calitate de consilieri. După ce a auzit numele pe care i le-am recomandat, a spus că ar trebui să știu câteva lucruri despre unul dintre frați.

Primul, acest frate nu știa să citească. Al doilea, nu avea o mașină pe care să o poată folosi pentru a vizita membri. Al treilea, el purta întotdeauna –întotdeauna– ochelari de soare la biserică. În pofida îngrijorărilor sincere ale președintelui, am simțit cu tărie că trebuia să-l recomand în continuare în calitate de consilier al meu iar președintele de țarăș m-a sprijinit.

În duminica în care consilierii mei și cu mine am fost susținuți în cadrul adunării de împărțanie, surpriza de pe fața membrilor a fost evidentă. Acest frate drag a urcat încet până la pupitru, unde luminile de deasupra se reflectau puternic în ochelarii lui de soare.

În timp ce stătea lângă mine, l-am întrebat: „Frate, aveți probleme cu vederea?”

„Nu”, a spus el.

„Atunci de ce purtați ochelari de soare la biserică?”, am întrebat eu. „Dragă prietene, membrii trebuie să vă vadă ochii și dumneavoastră trebuie să-i puteți vedea pe ei mai bine.”

În acel moment, și-a dat jos ochelarii de soare și nu i-a mai folosit niciodată la biserică.

Acest frate iubit a slujit alături de mine până când am fost eliberat din chemarea de episcop. Astăzi, el continuă să slujească cu credință în

of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... : but I am slow of speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I

Biserică și este un exemplu de dedicare și devotament față de Domnul Isus Hristos. Și, totuși, cu ani în urmă, el era un necunoscut care purta ochelari de soare și stătea, practic, uitat pe băncile capelei. Mă întreb adesea: „Câți frați credincioși și surori credincioase stau astăzi uitați și uitate printre noi?”

Fie că suntem foarte cunoscuți, fie că suntem uitați, fiecare dintre noi va avea parte, inevitabil, de încercări. Pe măsură ce ne întoarcem către Salvator, El poate „sfîinți suferințele [noastre] spre binele [nostru]” și ne poate ajuta să răspundem la încercările noastre într-un mod care ne înlesnește progresul spiritual. Fie că este vorba de rezidenți ai azilelor de bătrâni, de un membru al Bisericii judecat greșit sau de oricine altcineva, noi putem fi „vântul [care] niciodată n-a încetat să bată”, aducând speranță și îndrumându-i pe alții pe cărarea legămintelor.

Praiubitul nostru profet, președintele Russell M. Nelson, a făcut tinerilor o invitație emoționantă și plină de inspirație: „Reafirm cu putere că Domnul a cerut fiecăruia tânăr băiat demn și capabil să se pregătească și să slujească în misiune. Pentru tinerii băieți sfîinți din zilele din urmă, slujirea în misiune este o responsabilitate a preoției... Pentru voi, surori tinere și capabile, o misiune este o ocazie puternică, dar opțională.”

În fiecare zi, mii de tineri băieți și fete răspund chemării Domnului, transmise prin profeți, slujind în calitate de misionari. Sunteți geniali și, așa cum a spus președintele Nelson, puteți „avea un impact mai mare asupra lumii decât oricare altă generație anterioară!”. Desigur, acest lucru nu înseamnă că veți fi cea mai bună versiune a voastră din momentul în care veți păși în centrul de pregătire a misionarilor.

În schimb, vă veți putea simți ca Nephi, „[conduși] de Spirit, neștiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le [faceți]. Totuși, [ați] mers înainte”.

Poate vă simțiți nesiguri precum Ieremia și doriți să spuneți: „Eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil”.

S-ar putea chiar să vă vedeți defectele personale și să doriți să strigați așa cum a făcut Moise: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară... căci vorba și limba mi-e încurcată”.

Dacă vreunul dintre voi, preaiubiți și puternici tineri băieți și tinere fete, aveți un astfel de gând chiar acum, aduceți-vă aminte că Domnul a răspuns: „Nu zice: «Sunt un copil», căci te

shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say.”

Your transformation from your natural to spiritual self will occur “line upon line, precept upon precept” as you earnestly strive to serve Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ... ; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

vei duce la toți aceia la care te voi trimite”. Și el promite: „Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus”.

Transformarea de la sinele vostru firesc la cel spiritual va avea loc „rând după rând, precept după precept” pe măsură ce vă străduiți cu sinceritate să-I slujiți lui Isus Hristos în câmpul misiunii prin pocăință zilnică, credință, supunere cu exactitate și muncă asiduă pentru a „găsi în mod constant, a le propovădui pocăința și a boteza convertiți”.

Deși purtați un ecuson, uneori vă puteți simți nerecunoscuți sau uitați. Cu toate acestea, trebuie să știți că aveți un Tată Ceresc perfect, care vă cunoaște personal, și un Salvator, care vă iubește. Veți avea conducători de misiune care, în pofida imperfecțiunilor lor, vă vor sluji ca „vântul [care] niciodată n-a încetat să bată” îndrumându-vă pe parcursul călătoriei convertirii voastre.

În „[țara] în care curge lapte și miere”, veți sluji în misiunea voastră, veți renaște spiritual și veți deveni ucenici pe viață ai lui Isus Hristos pe măsură ce vă apropiați de El. Puteți ajunge să știți că nu sunteți niciodată uitați.

Deși unii pot aștepta „multă vreme” pentru a primi alinare, pentru că „[n-au] pe nimeni” care să-i poată ajuta deocamdată, Domnul Isus Hristos ne-a învățat că nimeni nu este uitat vreodată de El. Dimpotrivă, în fiecare moment al slujirii Sale din viața muritoare, El a fost exemplul perfect de căutare a celui care se afla la nevoie.

Fiecare dintre noi și cei din jurul nostru confruntăm cu propriile furtuni de opoziție și valuri de încercări care ne scufundă zilnic. Dar „vântul niciodată [nu va înceta] să bată înspre țara făgăduită... și astfel [noi vom fi] mânați înaintea vântului”.

Fiecare dintre noi poate fi parte a acestui vânt – același vânt care i-a binecuvântat pe iarediți în călătoria lor și același vânt care, cu ajutorul nostru, îi va binecuvânta pe acei oameni nerecunoscuți și uitați să ajungă în țara lor făgăduită.

Depun mărturie că Isus Hristos este Avocatul nostru la Tatăl. El este un Dumnezeu viu și acționează ca un vânt puternic care ne va îndruma întotdeauna de-a lungul cărării legămintelor. În numele lui Isus Hristos, amin.